

OBSAH

Foto na titulu: Petr Kozlík

3Fejeton Michala Viewegha
MOJE DCERY JSOU PŘIPRAVENÉ**4**Roky s... CINDY LAUPEROVOU
Před 100 lety**6**Rozhovor
RENATA CHLUMSKÁ:
CHCI ZDOLAT NEJVYŠŠÍ HORU MĚSÍCE
Veronika Jonášová**12**Téma
PĚKNĚ POSTARU: KOSOU
Petra Pospěchová**18**Fokus
MISTR MOSTŮ
Vladan Šír**22**Rozhovor
RUDOLF DESENSKÝ:
ZAŘÍKÁVAČ PSŮ
Marie Vejvodová
27
Komerční příloha
KRÁSNÉ LETNÍ VÝLETY
Tomáš Hájek
34
Komerční příloha
BOLÍ VÁS NOHY?
NESPOLÉHEJTE NA SAMOLÉČBU
Ludmila Hamplová**PÁTEK**

týdenní příloha LN

Šéfredaktor: Ištván Léko

Ředitel redakce: Veselin Vačkov

Vedoucí magazínu: Vladan Šír

Art director: Petr Puch

Grafik: Zdeněk Hnat

Redakce magazínu: Alena Plavcová,

Petra Pospěchová, Lucie Zídková

Jazyková redakce: Iva Pospíšilová

Inzerce: Ivana Weisssová (garant titulu)

mobil: 734 517 331

Kontakt na redaktory:

jmeno.prijmeni@lidovky.cz

Adresa: AMC, Karla Engliše 519/11, 150 00,

Praha 5. Tel.: 225 067 111

www.lidovenoviny.czwww.lidovky.cz

Předplatné: 225 555 533.

Tiskne: MAFRAPRINT

Magazín je prodejný jen
s deníkem Lidové noviny.

MOJE DCERY JSOU PŘIPRAVENÉ

Fejeton Michala Viewegha

Jsme na tomhle světě jenom na návštěvě!“ poučil jsem nedávno své dospívající dcery, podivující se nad předčasným úmrtím jakési zahraniční celebritky. „A proto bychom měli využít každý den, co tu jsme!“

Přestože my rodiče samozřejmě víme, že lidská zkušenost je kapénkovou nákazou nepřenositelná, nepřestáváme na své děti prskat životní moudra, iracionálně doufajíc, že to nakonec chytanou taky... Copak jsme se ale bezpočtukrát nepřesvědčili, že moudrost nelze získat hlavou, ale jen krvácejícím srdcem? Méně vzletně řečeno: Copak nevíme, že životní moudrost lze nabýt jen přímým stykem s bolestmi, které většinou přicházejí až s vyšším věkem?

„Jsme tu jenom na návštěvě!“ zopakoval jsem dcerám tvrdšíjné, ale současně jsem v duchu žasl nad svou pedagogickou naivitou. Nevím snad dávno, že přimět dvě puberťačky k životní sebereflexi je stejně nemožné jako naučit týdenní štěně povel „sedni“? A copak nevím, že i já sám jsem ve svých šestapadesáti letech schopen sebereflexe jen vzácně? A copak jsem si dokonce nedávno nepřiznal, že v zásobníku kultu mé takzvané životní moudrosti převažují slepé náboje?

„Mimo chodem, když už mluvíme o návštěvách,“ navázal jsem oslím můstkem.

„My mluvíme o návštěvách?“ zeptala se Sára. „Měla jsem dojem, že řeč je o mrtvech zpěvácích,“ poznamenala sarkasticky Bára.

„Mluvíme o životě a o smrti,“ pravil jsem. „Návštěva je metafora života, kterou...“

„Nechápu!“ přerušila mě okamžitě Bára.

Trpělivost! připomněl jsem si. Nekonečnou trpělivost!

„Rád ti to vysvětlím,“ odpověděl jsem. „Když tě někdo pozve na návštěvu, sluší se hostiteli...“

„Poděkovat!“ přerušila mě otráveně Sára. „To už jsi říkal minule. Dokonce jsi o tom už psal!“

„A hlavně je to pokrytecký!“ odsoudila mne Bára.

„Tomu údajnému pokrytectví se říká slušnost a ohleduplnost. Pokud tedy přijmeme myšlenku, že i náš život je svého druhu návštěva – krátká návštěva na tomhle nádherném světě –, neměli bychom zapomenout hostiteli při odchodu poděkovat,“ dokončil jsem pateticky.

„A za co?“ zeptala se neochotně Bára.

„Přece za to, že nás sem hostitel – ať už je to kdokoliv – pozval.“

„Ty se snad chystáš odejít, tati?“ pravila po chvíli Sára.

„Ne,“ řekl jsem popravdě. „Rád bych tu ještě pár let byl.“

„Ale tu děkovnou řeč si už radši chystáš...“ ušklíbala se Sára.

„Ne. Podle mě stačí, když je člověk jenom připravenej poděkovat.“

„A tenhle dům po tobě zdědí kdo?“ informovala se Bára věcně.

Ta otázka mě kupodivu rozesmála.

„Jsme připravený ti poděkovat!“ ujistily mne dcery jednohlasně.

